

NOTICEK GOSPODA DOROPOLJSKEGA

Kako smo obhajali stoletnico teharske šole?

V soboto, dne 21. decembra 1912, smo slovesno obhajali stoletnico teharske šole. Že na predvečer je naznanjalo to slavnost glasno pritrkavanje zvonov in svečana razsvetljava šolskega poslopja in še več drugih bližnjih hiš. Drugi dan smo se vsi otroci zbrali v šoli ob 1/4 na devet, od koder smo šli v izprevodu s šolsko zastavo v cerkev, kjer je gospod opat Franc Ogradi iz Celja služil sv. mašo in pri kateri smo peli šolski otroci na koru. Po sv. maši smo šli vsi nazaj v šolo, kamor je prišlo mnogo drugih ljudi poslušat. Gospod nadučitelj je namreč povedal zgodovino teharske ljudske šole, kar smo vsi z zanimanjem poslušali. Zapeli smo tudi nekaj lepih pesmi, nekateri so pa tudi deklamirali pesmi „Iz raznih stanov“ kakor: vojak, kmet, pastir, kuhar, prestar, mlinar itd., kar nas je vse naučil gospod učitelj Rudolf Delakorda. Popoldne smo šli vsi v Čitalnico, kjer smo predstavljali igro „Sirotek“ in tudi deklamacije „Iz raznih stanov“ smo zopet maskirani deklamirali. Med odmori smo peli pesmi: „Sarafan“, „So ptičice zbrane“, „Krasen pogled je na ta božji svet“, „Ko ptičica sem pevala“, „Cesarsko pesem“. Nazadnje smo imeli telovadno skupino, pri kateri je bila bengalična razsvetljava. Ko smo bili s tem gotovi, smo šli nazaj v šolo, kjer so nas pogostili s pečenko, šartilji, štrucami, s pokalici in sadjem, kar vse se nam je prav dobro prileglo. Potem smo se z veselimi klici „Živio!“ razšli vsak na svoj dom. V nedeljo, 22. decembra, smo še enkrat ponovili igro za odraslo občinstvo. Nabrano vstopnino so porabili za pogostitev nas šolarjev in za šolsko kuhinjo. Tudi več dobrotnikov je poslalo svoje prispevke za to slavnost. Tako je minula stoletnica teharske ljudske šole, katera ostane vsem, ki so se je udeležili, v trajnem spominu.

Josip Luževič.

*

Blagorodni gospod Doropoljski!

Vem, da Vam ne bo nič kaj všeč, ker Vas nadlegujem s tem pisemcem. Stanujem

na Bledu, kjer je zlasti poleti mnogo tujcev. Pa tudi pozimi ni Bled zapuščen, zato Vam popišem, kakšen je Bled pozimi, da zveste tudi Vi, kako se imamo ta čas v našem „raju“. Ko zamrzne jezero in je led že dosti močan, da se lahko drsamo, ej, takrat je veselja na ledu! Ljudje se pridejo drsat od daleč in blizu, največ pa pride Tržačanov. Marsikateri se še ne zna dobro drsati in se pripeti nesreča, da prav pošteno pade. Ko pa vstane, se ogleduje, kako se je potolkel. Nekateri se oprasnejo, drugim pa teče iz nosa kri. Najbolj nerodni so Tržačani, ker doma nimajo ledu. Pridejo pa tudi drsalci, ki se znajo prav dobro drsati, kar veselje jih je gledati. Še marsikaj bi se dalo povedati, pa se bojim, da ne bi bilo predolgo pismo.

Vljudno Vas pozdravlja

Gabrijela Pretnarjeva,
učenka IV. razreda na Bledu.

Odgovor:

Ljuba Gabrijela!

Tvoje pismo mi priča, da je Bled lep in zanimiv tudi pozimi. „Podoba raja“ ga imenuje Prešeren, največji in najslavnejši naš pesnik. — V zmoti si pa, ako misliš, da me s svojim pismom nadleguješ. Ravno nasprotno je res. Ampak jaz bi moral biti v skrbeh, da me moji mladi prijatelji nič kaj ne marajo, ker morajo tako dolgo čakati na odgovore. Toda to ni moja krivda, temveč je to krivda pretesnega prostora.

*

Spoštovani gospod Doropoljski!

Ko sem čitala v „Zvončku“ pisemca, sem želela Vam tudi jaz kaj pisati. Sedaj, ko vem Vaš naslov, Vam pišem tudi jaz par vrstic. Obiskujem 4. leto Ciril-Metodovo šolo na Acquedottu. Prejela sem dobro izpričevalo. Starši so bili jako veseli. Razen drugih predmetov me največ veseli petje, risanje, nemško in italijansko. Hodim tudi k telovadbi. Uči nas g. E. Jezeršek. Stanujem na lepem gričku, s katerega je lep razgled po Jadranskem morju. Po morju plavajo majhne in velike ladje. Tudi pisani čolnički se zibljejo po

njem. Razen sadnega vrta in cvetičnjaka imamo tudi senčnato utico, v kateri se najraje učim. Tudi knjige rada čitam. Najbolj pa me veselijo knjige, ki mi jih posojuje gospodična učiteljica. Tudi svoje knjige imam. A ker sem jih že prečitala, jih posojujem svoji prijateljici.

Z odličnim spoštovanjem Vam vdana

Mira Kraljeva,
učenka IV. razreda v Trstu.

Odgovor:

Ljuba Mira!

Prav vesel sem Tvoje izpovedi, da Te knjige najbolj veselijo. Lepo je tudi, da jih posojuješ svoji prijateljici. Gotovo imaš že lepo knjižnico. Le prosi svoje starše, naj Ti kupijo vsako slovensko mladinsko knjigo, ki izide! Ker si pridna učenka, Ti gotovo store to veselje.

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

V začetku leta bi Vam že bil rad poročal, kako se mi kaj godi tukaj na Vranskem. Večkrat sem čital v „Zvončku“ pisemca več otrok. Danes sem se tudi jaz spomnil, da bi Vam pisal pisemce, da mi tukaj na Vranskem jako ugaja. Hodim v V. razred. Imam jako dobrega g. učitelja. Učim se pisati na pisalni stroj. Za danes naj zadostuje to kratko pisemce, ki ga Vam prvič pišem.

Vam vdani

Franc Schwentner,
učenec V. razr. na Vranskem.

Odgovor:

Ljubi Franc!

Celo na pisalni stroj se učiš pisati! Prav je tako! Česar se človek nauči, vse mu prav služi. Dandanes velja tisti več, kdor več zna.

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Velikokrat sem se že namenila, da bi Vam pisala. Pišem Vam šele prvič, zato ne vem, kaj bi pisala. Rada čitam „Zvončke“, izposojam si jih v šoli pri gospodu učitelju. Mnogo sem jih že prečitala. Naš gospod učitelj je jako dober. Vsi ga imamo radi.

Vam vdana

Francka Renaričeva,
učenka II. razr. v Beli cerkvi.

Odgovor:

Ljuba Francka!

Da si le izpolnila svoj namen, pa je dobro. Mnogo je takih, ki sklenejo: to in to storim! — Svoje obljube pa ne izpolnijo. Na

take se ni nikoli zanašati. Samo tisti kaj velja, ki izpolni dano besedo. Tako naj vedno ostane tudi s Teboj.

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Vaš odgovor na moje pismo v „Zvončku“ me je jako razveselil. Srčna hvala Vam! Upam, da mi boste na to pisemce tudi odgovorili. Učenci II. razreda v Vučji vasi smo priredili izlet dne 29. maja v Jeruzalemske gorice in v Ljutomer. Zjutraj zgodaj smo od šole korakali na kolodvor v Bučevcih. Tam smo si kupili vozne listke ter smo se peljali v Križevce, kjer pa smo si ogledali Križevsko opekarno najprej od zunaj. Poslovodja gospod Vrtnjak je bil tako prijazen, da nas je vodil po notranjih prostorih. Čudili smo se, kako naglo izdelujejo s stroji zidno in strešno opeko. Potem smo korakali do gradu Branka, kjer pa smo si ogledali le grb. Od tam smo jo udarili na Staro cesto, kjer stoji dvorazredna šola. Gospod nadučitelj Tomažič nas je prijazno sprejel in nam odkazal senčnat prostor na zeleni trati. Tu smo južinali in pili vodo iz 44 m globokega studenca. Poslovivši se od prijazne Stare ceste, smo dospeli čez 1/2 ure na Stanko Vrazov dom. V prvem nadstropju smo si ogledali njegov kip in dve spominski plošči na zunanji steni. Podpisali smo se tudi vsi izletniki v spominsko knjigo. Moj ata nam je kupil Stanko Vrazove oglednice v spomin. Čez pol ure smo prišli v Jeruzalem, ko se je ravno ulila ploha, ki smo ji utekli v neko viničarijo. Vedrili smo v Jeruzalemskih gorica 3 ure, šele potem smo šli v Ljutomer. Ta pot je bila blatna in tupatam je kateremu spolzela noga. V Ljutomeru smo si ogledali Franc-Jožefovo šolo. Gospod ravnatelj nam je odprl veliko telovadnico, ki nas je jako zanimala. Od tam smo šli potem po dolgem skozi trg na kolodvor. Na vlaku smo prepevali slovenske pesemce in dospeli še prehitro na domači kolodvor. Veselega srca smo se poslovili in hiteli na domove. Ta izlet nam ostane v spominu, dokler bomo živeli. Videli smo razne kraje v Ljutomerskih in ormoških gorica in se prepričali, kako krasna je slovenska zemlja. Škoda, da je bilo ozračje megleno in nismo imeli lepega razgleda tudi na sosedno Hrvaško. Naučili smo se marsičesa.

Lepo Vas pozdravljam Vam vdani

Branko Cvetko,
učenec II. razreda v Vučji vasi.

Odgovor:

Ljubi Branko!

Na Tvoje pismo odgovarjam na ta način, da priobčujem v svojem kotičku Tvoj opis izleta. Upam, da boš s tem zadovoljen.

